

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 675: Cho Nên Phải Lìa Tất Cả Tướng, Rộng Tu Lục Độ, Làm Lợi Ích Cho Tất Cả Chúng Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 057)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên phải lìa tất cả tướng, rộng tu Lục độ, làm lợi ích cho tất cả chúng sanh.】

Người chân chính giác ngộ, cuộc sống cả đời của họ nhất định là trải qua như vậy, ngày tháng của họ trôi qua vô cùng tự tại mãn nguyện, đó chính là làm lợi ích cho tất cả chúng sanh.

Rộng tu Lục độ, họ nhất định là tùy duyên chứ không phan duyên. Phan duyên thì tâm liền có chỗ trụ, còn tâm tùy duyên là vô trụ. Phan duyên là trong tâm tôi luôn khởi niệm mong cầu: “Tôi phải làm như thế này, làm như thế kia”, vậy là trong tâm quý vị đã có sự dính mắc tính toán rồi. Chư vị nhất định phải nhớ kỹ, “Tôi muốn phải làm như thế này, làm như thế kia”, đó là tu phước, là tu phước báo hữu lậu.

Hạnh Bồ Tát chân thật thì vị ấy căn bản không hề khởi tâm động niệm, cơ hội đến thì làm, không thể không làm, bởi không làm là có lỗi với chúng sanh; nhưng nếu không có cơ duyên này thì tuyệt đối không làm, sẽ không chạy đi tìm việc để làm, không có cái đạo lý đó.

Nơi này của quý vị thỉnh tôi giảng kinh, tôi liền đến giảng; quý vị không thỉnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đến. Tôi sẽ không thông báo cho quý vị: “*Quý vị hãy thỉnh tôi đi giảng đi*”, tôi sẽ không làm theo cách như vậy. Nếu làm vậy thì trong tâm đã trụ tướng rồi, điều này là không được. Chân chính tu hành, chân chính dụng công là phải lìa tất cả tướng.

Thế nhưng, trong Phật pháp không có định pháp. Chư vị phải nhớ kỹ, quý vị phải hiểu rõ ý nghĩa trong lời tôi giảng. Những vị sơ học giảng kinh như quý vị thì cần phải đi tìm người thỉnh giảng. Vì sao vậy? Vì “mình vẫn chưa biết

giảng, mình cần phải thực tập”, cho nên phải đi khắp nơi tìm người: “*Mọi người hãy đến thỉnh tôi, cho tôi có cơ hội được giảng nhiều một chút*”. Đó là học giảng kinh thì phải đi tìm cơ hội, đây là điều nên làm, là một giai đoạn bước đệm. Thế nhưng đối với người đã tự mình chân chính dụng công thì không thể như vậy, phải tùy duyên chứ không phan duyên.

Nói về duyên phận, thành thật mà nói, đại khái chỉ có “pháp duyên giảng kinh” là có thể đi tìm người nhờ cậy một chút, nhờ cậy người khác tạo cho mình vài cơ hội. Còn những cái duyên khác đều không tốt, đều không phải là thiện duyên, đều không tốt, tuyệt đối không nên phan duyên.

Việc in kinh là một việc tốt, nhưng nếu nói chúng ta phát khởi việc in kinh rồi kêu gọi mọi người đến quyên tiền, đây là “tâm có chỗ trụ”, không tốt! Nên làm như thế nào? Có thể nói với mọi người: Có một bộ kinh sách rất hay, rất có lợi ích đối với chúng sanh, tôi tiết lộ tin tức này cho quý vị. Bản thân quý vị chịu phát tâm thì quý vị bỏ tiền ra in, quý vị không chịu phát tâm thì thôi. Làm như vậy mới đúng, đây chính là cách làm tùy duyên.

Chúng tôi có thể đem cơ hội này báo cho quý vị biết. Có một cơ hội như vậy, quý vị có nguyện ý làm hay không là tùy tâm của mình. Tôi không nài ép quý vị phải làm, tôi cũng không lôi kéo quý vị đến làm. Tâm tôi thanh tịnh, tâm quý vị cũng thanh tịnh. Quý vị cũng sẽ không có cảm giác bị ép buộc, bị áp lực ở trong tâm. Nếu nghĩ rằng: “*Pháp sư tìm đến tôi mà tôi không bỏ tiền ra thì cũng ngại ngại!*” — khiến quý vị cảm thấy khó xử, như vậy thì không hay rồi.

Thông tin này mà không nói cho quý vị biết thì có lỗi với quý vị, có cơ hội thì nhất định phải thông báo cho quý vị. Còn quý vị có nắm bắt được cơ hội này hay không là việc của quý vị, không liên can gì đến tôi. Chúng ta phải làm như vậy, thì trong suốt một đời của chính mình, tâm sẽ rất thanh tịnh, rất tự tại, không có một tơ hào áp lực nào.

Cho nên, đây chính là “lìa tất cả tướng”; trong tâm thanh tịnh sạch sẽ, phải lìa tướng.